

Verloren onschuld

Maak het even stil in jezelf, zodat je alle aandacht hebt voor de Bijbeltekst die volgt. Het gaat deze podcast over 'roeping'. We zullen horen hoe Frans zijn eigen roeping vertelt, hoe hij er naar toe is gegroeid om jezuïet te worden.

We lezen uit het Evangelie volgens Matteüs, hoofdstuk 4.

Tijdens zijn opleiding tot jezuïet beschreef Frans van der Lugt hoe zijn roeping is gegroeid. Toen hij intrad was hij 21 jaar. Hij beschreef het als volgt:

In de vijfde klas bleef ik weer eens zitten. Het ging niet met de klassieke talen. Ik had tijd om uit te gaan en te feesten. Op den duur ging ik de contacten erg oppervlakkig vinden. Het was allemaal wel vlot en aardig, maar het egocentrische ging vervelen. Ik voelde dat ik dreef op mijn ijdelheid en gewaardeerd worden. Dat gaf overvloedig voedsel aan mijn eigenliefde, maar niet aan mijn liefde voor de ander. . Toen de feesten hun onschuld verloren ging ik de leegte ervan voelen.

Herken je wat pater Frans beschrijft: hoe oppervlakkige contacten en plezier korte termijn aantrekkelijk zijn, maar op den duur een leegte achterlaten?

Ik houd met heel mijn zondig hart van de mensen, vooral van de zondaars. Hun daden kunnen nog zo erg zijn, ik voel diezelfde neigingen en begeerten ook in mij. Ik ging in plaats van te feesten boeken lezen: Dostojevski, Tolstoi, Mauriac. Ik kreeg een vriendin voor wie ik wilde leven. Zij heeft heel veel voor mij betekend, maar ik kon toch geen vrede vinden. Er broeide een dieper verlangen in mij, om alles te mogen zijn voor allen.

Blijkbaar heeft het lezen van boeken Frans geholpen om te ontdekken wat de vragen en de waarden zijn in zijn leven zijn die er echt toe doen.

Welke boeken of films hebben jou iets geleerd?

Tijdens de bezinningsdagen voor het eindexamen, heeft God mij hard neergeslagen; dat was, geloof ik, hard nodig vanwege mijn zelfgenoegzaamheid. Ik was niet bepaald nederig, eerder burgerlijk. Op de bodem van mijn ik zittend, waar het slecht zitten was, werd ik eindelijk Gods almacht gewaar en mijn eigen onbenulligheid en ik-zucht.

Frans heeft zichzelf niet de put in gepraat, maar toen hij ervaarde hoe groot en liefdevol God is, zag hij zijn eigen kleinheid.

Mensen hebben ook vandaag dit soort ervaringen. Hoor jij bij die mensen?

Mijn meisje heb ik het laatste jaar aangehouden. Zij vond het niet bezwaarlijk.

Doordat onze verhouding nu geen geremdheid meer bezat was zij eerlijker en dieper geworden dan daarvoor. Met pijn zag ik uit naar ons afscheid. De ochtend van mijn afscheid hebben we op een romantische plek in Amsterdam nog wat gedronken en toen elkaar de hand geschud. Het moest zo zijn, wist ik in mijn hart.

Vaak moet je in het leven kiezen tussen twee goede mogelijkheden. Het kiezen van het één betekent het loslaten van het andere.

Innerlijke vrede is daarbij een goed kompas. Herken je dat?

Tenslotte: God roept mensen op de plek waar ze zijn, bij hun vissersboot of in de klas voor het eindexamen. Wie ervoor kiest om Jezus te volgen, laat iets of iemand achter. Toch is het goed om die weg van Jezus te gaan.

Waarom roept God mij?

We komen nu aan het einde van de tweede gebedspodcast.



Wat heeft je geraakt? Wat neem je mee? Uit het Woord van God, uit de geschriften van pater Frans van der Lugt, of uit je eigen overwegingen?